

XVI. Kárpát-medencei Háló-tábor, Csíksomlyó

Emmauszi úton a jövő egyháza felé

Őszinte, mély találkozások, előadások, kiscsoportos beszélgetések és interaktív foglalkozások, változatos és színvonalas kulturális programok, sport, kézművesség, több mint háromszáz résztvevő a felnőtt-, ifi- és tini-altáborokba szerveződve; vidámság, életszerűség, egymásra figyelés, mélység és sok-sok kreativitás – íme csupán néhány jellemzője a július 30–augusztus 6. között Csíksomlyón zajlott XVI. Kárpát-medencei Háló-tábornak...

Tábor-sűrítő

„Így kellene élni!” – mondta egy késő esti, kötetlen beszélgetésünkön a XVI. Kárpát-medencei Háló-tábor gyergyószentmiklósi vezetője, **Szabó Lóránt**. Hogyan? – kérdeztem. „Így, mint itt: vidám ébresztőre kelni, közös imával kezdeni a napot, együtt reggelizni, és aztán közösen dolgozni annyit, amennyi az élethez szükséges, és időt hagyni az ünneplésre is, esténként pedig leülni így, egyet beszélgetni.” Igen, Lóri számára a tábor munka, hisz mindenütt ott van, mindenre és mindenre figyel, de mégis kerít időt az egyszerű, baráti együttlétre is, és nincs olyan téma, amire ne lenne egy (dehogy egy: több) vicce. „Számomra ez egy kis menyország, sehol nem tapasztaltam ennyi szeretetet, mint itt” – folytatja, majd hozzáteszi: „Ilyennek kell(ene) lennie a jövő egyháznak”.

A Háló – kezdeteitől maig

„1978 óta járok kisközösségbe, ahol benső, intim, zárt, féllegális életet élünk a rendszerváltásig. Aztán már 1988-ban, amikor lehetett látni, hogy be fog következni a rendszerváltás, és ez az egyházat is érinti majd, elkezdtünk gondolkodni azon, hogy mit tehetnénk. A rendszerváltás utáni években a kisközösségek jól működtek, és sok fajta már létezett is Magyarországon, de nem ismerték egymást, és azt sem tudtuk, mennyien vagyunk. Azzal a céllal indítottuk a Hálót, hogy a kisközösségek megismerjék egymást, és legyenek láthatóvá az egyház és a világ számára is” – világított rá a Háló előttörténetére **Thüröczy György** budapesti alapító tag, biofizikus kutató. „A mozgalom Budapestről hamar kiterjedt Erdélyre és az egész Kárpát-medencére. Az alapgondolat az volt, amit Blanckenstein Miklós akkori ifjúsági lelképásztor sokat emlegetett, hogy a találkozás a nyolcadik szentség. A találkozásokon, amelyeket szerveztünk, erős kapcsolat alakult ki a közösségek képviselői között. Az első Kárpát-medencei Háló-találkozót 1996-ban tartottuk, itt, Csíksomlyón. Majd

régiókat alakítottunk, és minden régióknak kialakult a saját stílusa: Felvidék, Kárpát-alja, Partium, Erdély, Magyarország. Most is 50-60 különböző szintű találkozó van évente. Később azt láttuk, hogy olyanok is érdeklődnek a Háló iránt, akik a műfaj és a Háló stílusa, lelkisége miatt jöttek közénk és nem egy közösség képviselőjeként, ők aztán gyakran kovásszá lesznek környezetükben. Nem új lelkiségi mozgalmat akartunk létrehozni, hanem összekapcsolni azt, ami van, de mégis a Hálónak kezdettől kialakult egy lelkisége, ami a személyes befogadásról szól. Arról, hogy aki velünk van, annak lehetőséget adjunk arra, hogy személyesen találkozzon a másikkal és ezen keresztül a jó Istennel. Ezért van az, hogy a találkozóinkon mindig van kiscsoport. Az előadók úgy mond „csalik”, a lényeg a kiscsoportban történik meg. Igyekszünk olyan környezetet kialakítani, ahol meg lehet nyílni, hisz nagy hangsúly van a megosztásokon. Van csoportvezetői kézikönyvünk és más ebben segítő kiadványaink is. Nem akarunk senkit magunkhoz kötni, viszonylag nagy átjáróház volt a Háló, jöttek, megízlelték ezt a közösség- és egyházképet, és aztán továbbvitték. Budapesten van Háló központ is, ahol a társadalom felé teljesen nyitott programokat szervezünk, dzsesszklubtól kezdve mindenféleképpen. Mindig keressük az utat: teljesen más lett a Háló, mint amilyennek elképzeltük, amikor 89-ben elkezdtünk gondolkodni róla. Folyamatosan alakult, de egy dolog megmaradt: minden meghívást egy nagyon sok személyes beszélgetés előzte meg. Küldetésünket három kulcsszóban foglaltuk össze: találkozás, kapcsolat, közösség. Az utóbbi időben sokat dolgoztunk a közösségfogalmunkon is. Kiderült, hogy a mi nyolcvanas évekbeli közösségfogalmunk egészen más, mint a mostani fiataloknak, másként működnek ma mind az egyházi, mind a világi közösségek. A közösségi műhely kiadványokat is készít ebben a témában. Volt egy bölcsek köre is a Háló körül, ahol prominens egyházi személyeket megkértünk arra, hogy beszéljünk, ők mit gondolnak a világról, az egyházzal, a Hálóról. Olyan személyiségek tartoztak oda, mint Nemeshegyi Péter SJ, Várszegi Asztrik OSB... A Hálóban nincs se politika, se egyházpolitika. A püspöki kar jó véleményekkel van a Hálóról, mert egyrészt olyan szabad csapat vagyunk, amely átléphet a határon, másrészt pedig a mi dolgunkkal foglalkozunk. Két éve elkezdtünk dolgozni azon egy T72 projekten, hogy az értelmiséget összeszedjük. Túl vagyunk háromszáz beszélgetéssel azokkal, akiket megszólítottunk, de még nagy út áll előttünk. A fiatalokkal kapcsolatban azt tapasztaljuk, hogy az egyházban való létük, a közösséghez való viszonyuk egészen más, és

Meggyőződésem, hogy mind a szervezők, mind az előadók nagyon szeretik az egyházat, mert csak az tud s az mer hitelesen a jövő egyházáról gondolkodni, akiben szeretet és felelősség van az egyház iránt.

ezt meg kellene érteni. Számos alkalommal tartottunk ifi-tábort, mindig volt egy olyan érzésem, hogy kifolynak a kezeink közül, nem maradnak meg.

Az első Kárpát-medencei tábor 1999-ben volt Homoródfürdőn, azon hétszázán voltunk. Egy másik fontos dátum 2002, amikor egy 1500 fős tábort szerveztünk a Balaton mellett. Ez nagy „robbanás” volt, és el kellett gondolkodnunk azon, hogy ilyeneket akarunk-e, vagy inkább a mélyre megyünk. Volt is aztán *Evezze a mélyre* című táborunk. Azóta szinte minden évben szervezünk tábort. Felmerült egy olyan gondolat, hogy minden évben más régióban legyen a tábor, ezt viszont nem lehet megvalósítani, viszont voltunk már Felvidéken is, Erdélyben pedig már harmadszor van ilyen méretű tábor. Erdély nagyon erős, önálló gondolkodással rendelkező régiója a Hálónak, s nagy a humán erőforrása.

A Hálóban fontosnak tartjuk, hogy próbáljuk elkezdni megélni azt, amire Ferenc pápa buzdít. Ez az idei tábor a jövő egyháza témával is ebbe az irányba indult. Az előadóktól azt kértük, hogy főként tanúságot tegyenek, és a csoportbeszéléseknél is törekedtünk arra, hogy mindenki önmagát adja. Erre képeztük is a csoportvezetőket.

Szeretettel a jövő egyházaért

„Ha tudatosan figyelem saját életemet, akkor a visszajelzések is megerősítik számomra, hogy mindig fontos volt továbblépni, mint ami éppen van, amint az egyik előadó mondta: egy fél lépéssel előbbre lenni. Nagyon fontosnak tartom ezt a fél lépéssel előbbi szemléletet, különösen az egyházban, amikor olyan rohamosan fejlődik a körülöttünk levő világ... és ha fel akarunk zárkózni, és a világ által nagyon gyorsan pörgő folyamatokra akarunk választ adni, akkor meggyőződésem, hogy nem csak fél, hanem egy lépéssel kell előbb járni. Mi most lehet, hogy ezt a fél lépést választottuk ebben a témában, és az emmauszi tanítványok történetére építettünk, ahol a központ a feltámadt Krisztus, és ami az elindulástól a visszacsúszáson keresztül a megérkezésig mindent magába foglal” – válaszolta **Sebestyén Ottó** csíkszögödi plébános, az erdélyi Háló elnöke, amikor a témaválasztásról kérdeztem. „Meggyőződésem – folytatta –, hogy mind a szervezők, mind az előadók nagyon szeretik az egyházat, mert csak az tud s az mer hitelesen a jövő egyházáról gondolkodni, akiben szeretet és felelősség van az egyház iránt. Sok töprengés után választottuk ki az előadókat, akikről úgy gondoltuk, hogy hitükkel, imádságos lelkületükkel segítségünkre lehetnek.”

Hogy milyennek képzelem a jövő egyházát és mennyire látja esélyesnek annak megvalósulását, arra ezt mondta: „A jövő egyházának a szeretet egyházának kell lennie, amelyben a belénk írt szeretettörvény a legfontosabb. Ha a mostani tábort

nézem, akkor azt mondom, hogy van esélye, mert akik itt voltak, mélyen megérintődtek a hiteles előadók mélységétől, s indíttatást kaptak. Hiszem, hogy sokan keresik ezt a mélységet, szeretetet az egyházban. Ha ezek a megfogalmazott vágyaink Isten előtt is hitelesek, akkor a kegyelem segít a megvalósulásukban. Ha pedig ez nem talál a jó Isten álmaival, akkor el kell veszítenünk őket, mert Isten álmainak kell megvalósulniuk bennünk.”

Élmény a szervezés is

„Ennek a tábornak a helyszíne nagy otthonosságérzést ad nekem, hiszen itt az irodám is, és ismerem itt mindenkit: a konyhásokat, a szállásadót, a recepciósot, ami biztonságot nyújt, ugyanakkor érzem a megelőlegezett bizalmat is. Ha egy másik helyszínt keresünk, akkor ezt valószínűleg nem kaptam volna meg” – vallotta **Csobot Györgydeák Szabolcs**, a Háló Egyesület csíksomlyói irodavezetője, a tábor főszervezője. „Egy negyven fős szervezőcsapatnál külön menedzsmentet igényel, hogy mindenki találja meg a rá illő feladatot, s jól is érezze magát” – mondta. Ugyanakkor minden egyes résztvevő jelentkezését is ő fogadta, intézi a tábor pénzügyi oldalát is, és missziós feladatának érzi, hogy az előadásokat interneten elérhetővé tegye, illetve képeket töltsön fel minden napról, főleg azoknak a hálósoknak, akik nem tudnak jelen lenni, de nem csak nekik. Arra a kérdésre, hogy mi tartja benne a lelket, ezt válaszolta: „Az, hogy látom azt az utat, amelyet egyes emberek bejárnak egy ilyen tábor alatt, és azt, hogy mennyi hitet, erőt, táplálékot kapunk a hétköznapihoz. Óriási élmény volt minden számomra is. Az előadásokra el tudtam menni, és annak ellenére, hogy kiscsoportban nem tudtam erről beszélni, ami szintén fontos lett volna, ahogy töltöttem fel a felvételeket, volt ezen időm gondolkodni, emésztgetni a hallottakat. Minden előadásból kaptam valamit, ami ott lesz a szívem mélyén és annyi mindenben megerősített.” Kérdésre példaként a migránskérdést említette, kiemelve: „minden előadásból kaptam támaszpontokat, oszlopokat, melyekre érzem, hogy tudok támaszkodni. Az biztos, hogy ezt a kérdést nem lehet fekete-fehéren tárgyalni. Nagyon sok színárnyalat van”.

Meglepetések az emmauszi úton

■ 2005-ben voltunk a férjemmel először Háló-táborban, akkor engem orvosként is hívtak. Mivel akkor még egy karizmatikus közösségbe jártam, úgy éreztem, hogy ez a tábor nem olyan „szent”, mint amilyenre

Éreztem, hogy fel szeretném fedezni magam ezen az úton: Kivel megyek? Hova jutok? Hová megyek vissza? Hol van Jeruzsálem számomra? És hol Emmausz? Ezekre mind kíváncsi voltam, s éreztem, hogy ezeket nem tudom egyedül átímádkozni. Kell hozzá idő, hely, a lelkiekben előbb járó emberek, akik engem is tanítanak. Lángol a szívem, hogy erről van szó, s úgy látom, hogy minden nap egyre többet tapasztalok meg ebből az útból, és mindez jobb, mint ahogy én ködösen elképzeltem, tele van meglepetéssel.

én vágytam, azaz nincs annyi ima és „világi” élet is zajlik – sport, tánc stb. –, de végül is nagyon jó volt a lelkünknak, minden előadásra emlékszem... Azóta gyerekestől járunk a táborokba. A gyerekek perze már felnőttek, s van, aki tud jönni, van, aki nem. Most két, fiatal felnőtt gyerekemmel jöttünk el – mesélte a szervezőcsoport egyik gyergyószentmiklósi alaptagja, **Pázmán Enikő** családorvos. Beszélgetésünkben az is kiderült, hogy az emmauszi történet mint a tábor vezérfonala az ő ötlete volt. „Az emmauszi út engem akkor kezdett foglalkoztatni, amikor két évvel ezelőtt itt, Csíksomlyón részt vettem egy, a Jézus szenvedéstörténetébe bevezető nagyböjti kiállításon. Már akkor javasoltam a helyi közösségünkben, hogy csináljuk meg az emmauszi utat. Amikor pedig tavaly eldőlt, hogy Erdélyben lesz a tábor, akkor arra gondoltam, lehetne az emmauszi út a téma. Kíváncsi voltam rá ugyanis, hogy mi is az az emmauszi út, nem értettem, de tudtam, hogy sarkalatos pontja az emberi életnek. És éreztem, hogy fel szeretném fedezni magam ezen az úton: Kivel megyek? Hova jutok? Hová megyek vissza? Hol van Jeruzsálem számomra? És hol Emmausz? Ezekre mind kíváncsi voltam, s éreztem, hogy ezeket nem tudom egyedül átímádkozni. Kell hozzá idő, hely, a lelkiekben előbb járó emberek, akik engem is tanítanak. Lángol a szívem, hogy erről van szó, s úgy látom, hogy minden nap egyre többet tapasztalok meg ebből az útból, és mindez jobb, mint ahogy én ködösen elképzeltem, tele van meglepetéssel. A kiscsoportban beszélgettünk Jézus tekintetéről, és azóta ez a tekintet átjárja a hetet, követ.”

Isten-tapasztalatból fakadó szolgálat

■ „Kilenc éve járunk Háló-táborba – mondta el **Fejér Tünde** pedagógus és lelkigondozó. – A lányom szervezett be, aki akkor tini volt. Mi nem akartunk menni, mert azt gondoltuk, ott biztos reggeltől estig rózsafüzért mondanak, a lányom viszont ezzel győzött meg: Anya, nem tudjátok, hogy mit veszítetek... Az első Háló-táboromban én egy nagy teherrel mentem, és az, ahogyan körülvettek a kiscsoportban szeretettel, amint elmondtam a terhemet, megérezte velem a jó Isten szeretetét – ez volt az első istenélményem.

Most már nagyon szívesen besegítek a szervezőknek, mert amint elhangzott az egyik előadásban: aki megérzi Isten szeretetét, az nem tud nem adni. Idén a mesecsoportot vállaltam, ahol *A világ szép nádszálkisasszonnyal* dolgoztunk. A meseszereplők bőrébe bújva, könnyebben megnyílnak az emberek... Interaktívan dolgozunk: zene, tánc, akár séta a természetben. Nagyon hiszek a népmesékben, mert rengeteg tapasztalat és tudás van bennük. Ebben a táborban megérintett az is, hogy tabukat döngetünk, s a Háló számomra az a hely, ahol őszinte lehetek. Sokfélék vagyunk, sokszor meglepődöm embereken, akikről addig azt gondoltam, hasonlóan gondolkodnak, de tanulom meglátni bennük is Isten arcát.

A tábor végén mindig azt érzem, hogy jobban szeretem az embereket és a körülöttem levő világot.”

Egy hét, ami megváltoztat

■ „Minket a plébánosunk hívott a Hálóba. 2014-be mentünk el először, s nagyon megtetszett: rengeteg újat, mást kapok itt, amire szomjazik a lelkem – mesélte **Berenka Mária** Délvidékről, Zentáról érkezett hitoktató. – Úgy érzem, őszintebben beszélnek itt az emberek. Nem félnek attól, hogy mit mondanak a többiek, mert tudják, hogy nyitott közösség ez, s nagyon jó, hogy megkapjuk a kérdéseinkre a választ. Számomra ez a Háló. A barátságok a hozadékai, s a lelki tartalma a vonzó. Nagy mélységeket hozott fel belőlem ez a tábor, sokat változtam ez alatt a hét alatt. Erre a férjem hívta fel a figyelmemet...”

■ A FIATALOK VALLOMÁSAI
AZ IFIVILÁG OLDALON OLVASHATÓAK. |

Itt otthon vagyunk...

Elménybeszámoló a Háló ifi-altáboráról

A XVI. Kárpát-medencei Háló tábor ifi- és tini-altáborának három egyetemista résztvevője, csoportvezetője osztja meg gondolatait, érzéseit a Háléhoz való tartozással és az ideai nagytáborral kapcsolatban.

Timár Kincső Katalin (Kilyén): 2009 óta vagyok hálós. Gyermekként kerültünk be a Hálóba, most ificsapatot vezetünk, öten felelünk az ifi-altáborért. Elég nehéz volt összeszedni a csapatot, és a tábor előtt három héttel még nem tudtuk, milyen programot szervezni. Aztán Árkoson volt egy találkozó, ahol éreztük a Szentlélek jelenlétét, nagyon jó ötletek születtek, és semmi fennakadásunk nem volt. Különválasztottuk a tini- és az ifi-altábort, mert a két korcsoportot nem ugyanazok a kérdések foglalkoztatják. Meghívtuk Orosz István görögkatolikus lelkészt Máriapócsról, aki előadása első részét a tiniknek, a második részét pedig nekünk, ifiknek tartotta. Témáink a következők voltak: elköteleződés, párkapcsolat és annak testi vonatkozásának megélése. Más programokon ez általában tabutéma. Borota Gábor pszichológus a boldogságunk kereséséről, az ahhoz vezető útról beszélt nekünk. Elmondta: a boldogság nem élmény, nem érzés, hanem következmény, tetteink következménye. Rengeteg fiatal kiutazik külföldre, mert azt hiszi, ha anyagiakra szert tesz, boldog lesz, pedig nem ez a lényeg az életben. Amikor Isten megteremtett engem, hatalmas feladatot bízott rám, amit fel kell fedeznem. Óriási ajándék volt számomra, amikor rájöttem erre, és olyan szakmát választottam, amit szeretek. Ha a szakmánk boldogságforrás is, akkor nem csak a fizetésnapon, hanem a hónap minden napján örülhetünk. Fontos, hogy találkozáinkon beszéljünk

arról, hogy melyikünk miben tehetséges, és aztán rávilágítsunk arra is, hogy fontos szakmát tanulni és okosan elhelyezkedni.

Rengeteg fiatal kiutazik külföldre, mert azt hiszi, ha anyagiakra szert tesz, boldog lesz, pedig nem ez a lényeg az életben.

Schön Bálint (Budapest): Számomra a Háló a nyitottságról, a találkozásról, a tőlem eltérő helyzetben lévő társaimmal megélt közöségről szól. A Háló az a közösség, ahol „magyarkodás” nélkül, pusztán egymáshoz és a jó Istenhez való személyes kapcsolódás által élhetem meg nemzetünk egységét. A Hálóban továbbadhatom mindazt a jót, amit a budapesti Regnum Marianum kisközösségemben megtapasztaltam és megtanultam. Itt hálós barátaim közvetítik felém a magyar kultúra értékeit és nyelvi sokszínűségét. A Háló édesapám szívügye, és most, a felnőtté válás felé közeledve úgy tűnik, nekünk, gyerekeknek is fontossá váltak a Hálóban megélt értékek, amiket elsősorban a táborokban tapasztaltunk. A hálós eseményeken, annak ellenére, hogy a húgom már 16 éves, családom nagyobb részével együtt veszünk részt. Mindannyian kisebb-nagyobb részt beletéve a szervezésbe – noha ezek nem feltétlenül jelentenek közös munkát –, közös célokért dolgozunk. Idén döbentem rá, mennyire hálás lehetek ezért.

Az ideai tábor az emmauszi út témája köré épült. Minden nap a történet egy-egy szakasza került fókuszba, így tudtuk egyre mélyebben megérteni és átélni az Isten felénk közvetített üzenetét. A tábor alaphangulatát meghatározta

a székely szervezés nyugodt, de határozott vezetői stílusa és a táborvezető hirdetéseihez kapcsolódó sajátos humor. A csíksomlyói helyszín különös alapérzést adott a táborlakók számára, hiszen sokunk zarándokolt már ide, legtöbbünknek a magyarság keresztény egységének szimbolikus helye. Bár csupán néhány nappal a tábor előtt döntöttem a részvétel mellett, szervezőként a sporttér feleltem. A személyes találkozások, egy-egy témában gondolati, lelki és érzelmi egymásra találások mindig feltöltöttek. A sportban a közös célért való küzdés, egymás biztatása, és gólszerzés esetén az egymásnak, egymásért kifejezett túlszorduló öröm mellett az előadók közvetlensége, szívükben lángoló evangélium buzdító továbbadása sokszor magával ragadó élmény volt számomra. A Hargita Néptáncgyűttes *Ludas Matyi* táncszínházi előadása feledhetetlen esemény volt és sokkal többet jelentett, mint pusztán szórakozást. A péntek délutántól szombat hajnalig tartó időszak váratlan eseménysorozata hihetetlen és életre szóló élmény volt, mely tökéletes harmóniában, lényem különböző dimenzióira egyszerre volt nagy hatással. A nyeregben lezajlott szentségimádás lelkemben megélt istentapasztalata után olyan lendületet éreztem, hogy 15 perc alatt felértem a kilátóhoz, óriási érzés volt a fizikai erőfeszítés úgy, hogy tudtam, habár a testnek lendületet az izmai adnak, az izmaim, tüdőm és szívemet a lelkemben levő belső istenélmény adja.

Kovács Ivett (Nagyvárad–Budapest): Számomra a Háló otthon jelent, befogadó hangulata és szeretete nagyon fontos számomra. „A már és még nem” állapotában találtam rá a közösség, folytonos otthonlétet biztosító, amikor VIII. osztályból mentem liceumba. Most is hasonló élek még: nagyváradi vagyok és otthon nagyon élő a Háló ifjúsági közössége, most pedig Budapesten keresem helyem, de már ott is kialakulóban van a közösségem. A közösség Istenhez visz közel, de ezáltal egész életemet jobbá teszi.

összeállította: **BERECZKI SILVIA** sa

gyerekkuckó

A szegény asszony gyermekei

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon túl, még az Óperenciás-tengeren is túl, egy nagy erdőben történt ez a dolog. Ott az erdő szélénél volt egy házacska, s abban lakott egy szegény özvegyasszony. Annak annyi gyermeke volt, mint az égen a csillag, még eggyel több.

A szegény asszony úgy tartotta el a gyermekeit, hogy mindennap eljárt az erdőbe, rőzsét szedett, ágat gyűjtögetett, s abból seprűt kötött. A seprűt feltette a szekerkére, elhúzta a hetivásárra, s eladta. Abból kenyeret, lisztet, cukrot, mindent, amire szüksége volt, megvásárolt.

Egyszer csak, ahogy húzza a szekéréjét, hát találkozik a farkassal. Azt mondja a farkas neki:

– No, te szegény özvegyasszony, most én tégedet megeszlek.

Megijedt az özvegyasszony, na most mit csináljon? Azt mondja a farkasnak:

– Hallod-e, te farkas, ne egyél meg engemet! Én sovány vagyok, öreg vagyok. Mit ehetnél rajtam? Hanem, hallod-e, nekem sok-sok gyermekem van, s holnap elhozom őket, edd meg azokat! Legalább egyszer jóllaksz.

Meg is örvendezett a farkas.

– Jól van, nem bánom – mondja –, hozd el őket holnap!

Esze ágában sem volt az özvegyasszonynak, hogy a gyermekeit megetesse a farkassal. De muszáj volt mondania valamit. Na, másnap azt mondja a gyermekeinek:

– Gyertek, édes fiaim, most elmegyünk a farkashoz. Mikor odaérünk, akkor kiabáljatok, hogy: „Anyóka, farkashúst adjon, farkashúst adjon!”

Úgy is lett. Az özvegyasszony az apró gyermekeit beültette a szekérébe, a nagyobbak a rokolyáját fogták, s úgy mentek a farkas elé. Az már várta őket.

– Na, látom, elhoztad a gyermekeidet.

– Elhoztam, mind itt vannak – mondta az asszony, s közben odasuttogta a gyermekeknek, hogy most kiabáljanak.

A gyermekek elkezdtek torkuk szakadtából kiabálni:

– Anyóka, farkashúst adjon, farkashúst!

Hallgatta a farkas, fülelt, s megkérdezte:

– Szegény asszony, mit mondanak a gyermekeid?

– Hát hallod, azt mondják, hogy farkashúst szeretnének enni.

– Jaj, fogd meg őket jól, hogy elfuthassak! – kiáltotta a farkas. – Nehogy megegyenek!

– Fogom én őket – mondta az özvegyasszony –, de látod, reád akarnak rontani, olyan éhesek. Az özvegyasszony úgy tett, mintha visszafogná a gyerekeit, de a farkas se vette tréfára a dolgot, befutott az erdőbe.

Ahogy futott az erdőben, összetalálkozott a rókával.

– Hova futsz, koma? – kérdezte a róka.

– Jaj, ne is kérdezd! – mondta a farkas. – Hallod-e, hogy jártam? Egy özvegyasszony megígérte, hogy elhozza a gyermekeit nekem, hogy megegyem őket, s majdnem ők ettek meg engem.

– Ó, ez nem igaz! – mondta a róka. – Nem is esznek azok farkashúst, csak téged becsaptak, elbolondítottak.

– Igaz! – mondta a farkas.

– Persze, hogy igaz! – mondta a róka. – Gyere, felülök a hátadra, s vigyél oda!

Fel is ült a farkas hátára a róka, s elindultak.

Egyszer visszanezített az özvegyasszony, s hát látta, hogy ennek már fele se tréfa. Jön vissza a farkas, s még a hátán hoz egy rókat is. Mikor közelebb értek, azt mondta az özvegyasszony a farkasnak:

– Látod-e, farkas, milyen hazug vagy, azt mondtad, hogy két rókat hozol, s most mégis csak egyet hoztál. Hát mit esznek ezen a gyermekeim?

Megijedt a róka, hogy a farkas őt becsapta, s vele akarta jóllakatni azt a sok éhes gyermeket. Leugrott a farkas hátáról, s futás be az erdőbe. A farkas is utána.

– Látod-e, hogy igaz volt! – mondta a farkas.

– Hát igaz volt! – felelt a róka. – Teljesen igazad volt!

A szegény asszony a gyermekeivel hazament, s többet még a közelükbe se mert menni a farkas, s még ma is élnek, ha meg nem haltak. | NÉPMESE |

Hetedhét...

A népmese mondanivalója általában valami örök érvényű igazság. A mesék kapcsolódnak az őket formáló társadalomhoz, annak világképéhez és hiedelemvilágához is. A népmese a gyermek- és ifjúságnevelés egyik eszköze is volt. Napjainkban a népmese elsősorban a gyerekek szórakoztatására szolgál; a szózhagyomány szerepe mindjobban háttérbe szorul a mesekönyvekkel szemben. A népmesék világában előfordulnak csodás tettek, csodás lények, varázsszerek és csodás számok is. Jellemző a pozitív és negatív szereplők bemutatása, valamint a főhős csalafinta észjárása. Csodás számként fordul elő (a három és a kilenc mellett) a hét. Igen sok szókapcsolatban, szólásban megtalálható. Figyeld csak! Heten vannak, mint a gonoszok – vagy mint a hétfejű sárkány.

Az alábbi kérdésekre adandó válaszok mindegyikében, ilyen vagy olyan összetételben, előfordul a bűvös hetes szám. Tehát munkára fel!

1. Milyen a szigorúan őrzött titok?
2. Milyen csizmát húz lábára az a szereplő, aki nagy lépésre készül?
3. Hogyan nevezzük a sokat alvó, álomszuszék embert?
4. Hogyan nevezzük a világraszóló, mindenkivel tudatott eseményt?
5. Milyen jelzővel illetjük a munkában megfáradt, görnyedt embert?
6. Hol, melyik határban is hallható a nagyon messzire elhallatszó kiáltás?
7. Melyik szóláshasonlattal fejezzük ki, ha valaki vagy valami szerfölött sovány?
8. Mit mondunk a szerfölött pajkos, eleven gyerekekre?
9. Milyen szóval fejezzük ki azt, ha valaki nagyon boldog?